

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 30 2017, nummers 679 – 690 dinsdag 8 augustus 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	4
Omgevingsrecht	7
8.40- en 8.42-AMvB's.....	7
Overig omgevingsrecht.....	7
Werkloosheid	8
Bijstand	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	9
Sociale zekerheid overig.....	10
Bestuursrecht overig.....	11
Remigratiewet.....	11
Vreemdelingenrecht.....	12
Asiel.....	12
Uitzetting.....	12
Procesrecht.....	13

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 679

MK CBB, 14-06-2017 (publ. 02-08-2017), 16/579

minister van Economische Zaken.

Awb 3:9, 7:12 lid 1

VERGEWISPLICHT. MOTIVERING. Uit het oogpunt van effectieve rechtsbescherming is het van belang dat een aanvrager als appellante, die een aanvraag heeft ingediend die wordt afgewezen, zich moet kunnen verdedigen tegen de negatieve beoordeling van haar aanvraag. Dat kan alleen als in de bezwaar- of beroepsprocedure de voor de toetsing van die beoordeling benodigde stukken met daarin de voor die toetsing benodigde informatie beschikbaar is, op een wijze als bedoeld in artikel 7:4, tweede lid van de Awb en artikel 8:42 van de Awb. Verwijzing naar de uitspraak van 22 september 2016 ([ECLI:NL:CBB:2016:297](#)).

Besluit waarbij de aanvraag van appellante om subsidie ingevolge de Regeling nationale EZ-subsidies, § 4.2.9. innovatie Duurzame Energie en Energiebesparing Gebouwde Omgeving (Regeling) is afgewezen.

[D]e vergewisplicht [vergt] van een bestuursorgaan dat een besluit doet berusten op een advies van een adviseur dat dat bestuursorgaan zich niet alleen ervan vergewist dat de door de adviseur gevolgde procedure zorgvuldig was, maar tevens dat het advies inhoudelijk toereikend is onderbouwd. Dat betekent in een geval als het onderhavige dat de adviescommissie bij het beoordelen van de verschillende aanvragen niet alleen moet uitgaan van en vasthouden aan het vooraf in het kader van deze tenderprocedure aangekondigde toetsingskader en de daarvan deel uitmakende criteria, maar ook dat in het advies - naast het bieden van inzicht in de totstandkoming van de rangschikking van de aanvragen - een passende verantwoording ligt besloten op het punt van het bieden van inzicht in de, aan dat kader en die criteria gerelateerde, overwegingen die hebben geleid tot het betreffende oordeel naar aanleiding van de betrokken aanvraag. [...]

Niet is in geschil dat verweerder de afwijzing van de aanvraag van appellante om subsidie heeft gebaseerd op het daartoe strekkende advies van de adviescommissie. [...] Geplaatst tegen de achtergrond van de hiervoor [...] geformuleerde maatstaf had verweerder moeten vaststellen dat het door de adviescommissie gegeven advies hier de toets der kritiek niet kan doorstaan. [...]

Het standpunt van verweerder dat het oordeel van de commissie wel zorgvuldig tot stand is gekomen, maar dat de inhoud van het verslag bewust vaag is gehouden en dat bewust geen notulen van de vergadering van de adviescommissie zijn opgemaakt, omdat het gaat om een tender met totaal verschillende voorstellen en met grote (bedrijfs)belangen die nopen tot strikte geheimhouding, leidt, wat daar ook van zij, niet tot een ander oordeel van het College. Het College acht het uit het oogpunt van effectieve rechtsbescherming van belang dat een aanvrager als appellante, die een aanvraag heeft ingediend die wordt afgewezen, zich moet kunnen verdedigen tegen de negatieve beoordeling van haar aanvraag. Dat kan alleen als in de bezwaar- of beroepsprocedure de voor de toetsing van die beoordeling benodigde stukken met daarin de voor die

toetsing benodigde informatie beschikbaar is, op een wijze als bedoeld in artikel 7:4, tweede lid van de Awb en artikel 8:42 van de Awb. Voor zover volgens het bestuursorgaan geheimhouding van bepaalde op de zaak betrekking hebbende stukken is geboden, kan in bezwaar toepassing worden gegeven aan artikel 7:4, zesde lid van de Awb, en kan in beroep worden verzocht om toepassing van artikel 8:29 van de Awb. Gelet hierop volgt het College verweerder niet in zijn standpunt dat met betrekking tot de in geding zijnde tender om redenen van geheimhouding mocht worden afgezien van het op schrift stellen en in het geding brengen van de door de adviescommissie gemaakte afwegingen over de beoordeling en de rangschikking van de aanvragen om subsidie.

Gelet op het vorenstaande is verweerder naar het oordeel van het College tekortgeschoten in zijn vergewisplicht. Bij gebreke aan een (inhoudelijk) gemotiveerd advies kan geen inzicht worden verkregen in de door de adviescommissie verrichte afwegingen. Daarom berust het bestreden besluit niet op een deugdelijke motivering. Het College zal het bestreden besluit vernietigen wegens strijd met de artikelen 3:9 en 7:12, eerste lid, van de Awb.

[ECLI:NL:CBB:2017:240](https://ecli.nl/CBB:2017:240)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 680

Grote kamer ABRS, 02-08-2017, 201604640/1/A2

minister van Infrastructuur en Milieu.

Awb 8:88, 8:89, 8:90

SCHADEVERGOEDING. BEVOEGDHEID BESTUURSRECHTER. De vrijheid van de belanghebbende om, in de in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb bedoelde gevallen, ter verkrijging van schadevergoeding te kunnen kiezen voor indiening van een verzoek bij de bestuursrechter om een bestuursorgaan tot schadevergoeding te veroordelen, is aan geen andere beperkingen onderworpen dan dat de gestelde schadeoorzaak onder het bereik van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb valt en dat de gevraagde vergoeding beperkt is tot ten hoogste € 25.000,00. Voor het aannemen van deze bevoegdheid is niet tevens vereist dat reeds vaststaat dat deze gestelde schadeoorzaak als onrechtmatig moet worden aangemerkt. De vraag of de door verzoeker gestelde schadeoorzaak jegens verzoeker als onrechtmatig moet worden aangemerkt, komt aan de orde bij de inhoudelijke beoordeling van het verzoek en aan die beoordeling kan pas worden toegekomen, indien de bestuursrechter bevoegd is om van het verzoek kennis te nemen en het verzoek ontvankelijk is.

Verzoek om schadevergoeding vanwege een gesteld onrechtmatig besluit en een door de minister gedane toezegging.

De Afdeling ziet zich geplaatst voor de vraag of zij bevoegd is kennis te nemen van dit verzoek, waarin de gevraagde vergoeding weliswaar is beperkt tot € 25.000,00, maar

voorafgaand aan de indiening van het verzoek duidelijk was dat de schadevergoeding waarop verzoeker aanspraak maakt dit bedrag overstijgt en verzoeker geen afstand heeft gedaan van zijn gepretendeerde aanspraak op het meerdere.

[...]

Blijkens de tekst van artikel 8:89, tweede lid, van de Awb is, voor zover hier van belang, de in het verzoekschrift "gevraagde vergoeding" bepalend voor het antwoord op de vraag of de bestuursrechter bevoegd is van het verzoek kennis te nemen. De bestuursrechter zal zich, behoudens in de gevallen waarin de schade wordt veroorzaakt door een besluit waarover de Centrale Raad van Beroep of de Hoge Raad in enige of hoogste aanleg oordeelt en in de gevallen waarin een vreemdeling schade lijdt die het gevolg is van een onrechtmatig besluit ten aanzien van deze vreemdeling als zodanig, onbevoegd dienen te verklaren indien bij hem een verzoek als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb wordt ingediend waarin de gevraagde schadevergoeding een bedrag van € 25.000,00 te boven gaat (uitspraak van 19 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1050](#); uitspraak van het College van beroep voor het bedrijfsleven van 19 april 2016, [ECLI:NL:CBB:2016:101](#)).

Op grond van artikel 93, aanhef en onder a, Rv worden door de kantonrechter behandeld en beslist zaken betreffende vorderingen met een beloop van ten hoogste € 25.000,00, de tot aan de dag van de dagvaarding verschenen rente daarbij inbegrepen, tenzij de rechtstitel dat bedrag te boven gaat en die rechtstitel wordt betwist. In de tekst van artikel 8:89, tweede lid, van de Awb is in zoverre bij de regeling van Boek 1, tweede titel, tweede afdeling, Rv betreffende de begrenzing van de absolute bevoegdheid van de kantonrechter aangesloten, dat het drempelbedrag van ten hoogste € 25.000,00 identiek is aan het in artikel 93 Rv opgenomen drempelbedrag.

Andere relevante elementen van de bevoegdheidsregeling vervat in de artikelen 93 tot en met 98 Rv, zoals de zogenoemde tenzij-clausule of een daarmee gelijk te stellen bepaling, en de in de artikelen 94 en 95 Rv begrepen regeling van eisvermeerdering, ontbreken in titel 8.4 van de Awb. Uit de tekst van titel 8.4 van de Awb kan niet worden afgeleid dat deze andere onderdelen van de regeling van Rv van overeenkomstige toepassing zijn op de begrenzing van de bevoegdheid van de bestuursrechter om kennis te nemen van verzoeken als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb.

In het bijzonder kan uit de tekst van titel 8.4 van de Awb niet worden afgeleid dat de wetgever de bestuursrechter enkel de bevoegdheid heeft willen toekennen om te oordelen over een verzoek om een bestuursorgaan tot schadevergoeding te veroordelen, indien de verzoeker uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van zijn vordering strekkende tot schadevergoeding voor zover deze een bedrag van € 25.000,00 te boven gaat.

Daarbij komt dat de in artikel 8:89 van de Awb opgenomen competentieregeling wat betreft inhoud en strekking afwijkt van de in Rv opgenomen regeling over de begrenzing van de absolute competentie van de kantonrechter. De in de leden 3 en 4 van artikel 8:89 van de Awb opgenomen regeling strekt er toe te voorkomen dat over een vordering tot vergoeding van schade die het beweerde gevolg is van een oorzaak als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb tegelijkertijd bij de burgerlijke rechter en bij de bestuursrechter geprocedeerd kan worden. Het derde lid bepaalt dat de bestuursrechter in de gevallen, bedoeld in het tweede lid, niet bevoegd is, indien de belanghebbenden het verzoek heeft ingediend nadat hij ter zake van de schade een geding bij de burgerlijke rechter

aanhangig heeft gemaakt. In het vierde lid is bepaald dat, zolang het verzoek van de belanghebbende bij de bestuursrechter aanhangig is, de burgerlijke rechter een vordering tot vergoeding van de schade niet-ontvankelijk verklaart. In dit vierde lid ligt besloten dat de wetgever er van uit is gegaan dat het voor een belanghebbende mogelijk is een ontvankelijke vordering bij de burgerlijke rechter in te dienen ter zake van vergoeding van schade die het beweerde gevolg is van een oorzaak als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb en die het bedrag om vergoeding waarvan die belanghebbende de bestuursrechter heeft gevraagd te boven gaat, zodra het verzoek niet langer bij de bestuursrechter aanhangig is.

Ook de toelichtende stukken behorende bij titel 8.4 van de Awb bieden onvoldoende aanknopingspunten om aan te nemen dat de bestuursrechter niet bevoegd is om van een verzoek als bedoeld in artikel 8:88 van de Awb kennis te nemen, indien de gevraagde schadevergoeding wordt beperkt tot een bedrag van ten hoogste € 25.000,00, terwijl er - al dan niet voorafgaand aan de indiening van het verzoek aan de bestuursrechter - duidelijke aanwijzingen zijn dat de aanspraak een bedrag van € 25.000,00 te boven gaat en verzoeker niet uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van zijn gepretendeerde aanspraak op het meerdere. Daarin wordt onder meer het volgende gesteld: "Artikel 8:89 bevat in de leden 3 en 4 een voorziening die verhindert dat de belanghebbende tijdens de procedure «van spoor wisselt». Indien hij eenmaal voor een bepaalde rechter - bestuursrechter of burgerlijke rechter - heeft gekozen, kan hij niet bij de andere rechter terecht. Na het einde van de bestuursrechtelijke procedure herleeft de mogelijkheid voor de gelaedeerde om zich tot de burgerlijke rechter te wenden. Dit is van belang omdat de uiteindelijke schade hoger kan zijn dan in de bestuursrechtelijke procedure aan de orde kan komen." (Kamerstukken II 2010/11, 32621, nr. 6, blz. 10, onder 14; vergelijk ook: Kamerstukken II 2010/11, 32621, nr. 3, blz. 49 en Kamerstukken I 2012/13, 32621, C, p. 13).

Met de zinsnede die artikel 8:89, tweede lid, van de Awb afsluit, te weten: "en onverminderd het recht van de belanghebbende om op grond van andere wettelijke bepalingen schadevergoeding te vragen", is blijkens de toelichtende stukken beoogd aan te geven dat de belanghebbende bij geringe schade kan kiezen of hij het verzoek om het bestuursorgaan tot schadevergoeding te veroordelen bij de bestuursrechter indient, of dat hij de vordering instelt bij de burgerlijke rechter (Kamerstukken II, 2010-2011, 32 621, nr. 3, p. 48).

Het vorenstaande leidt de Afdeling tot de slotsom dat de vrijheid van de belanghebbende om, in de in artikel 8:89, tweede lid, van de Awb bedoelde gevallen, ter verkrijging van schadevergoeding te kunnen kiezen voor indiening van een verzoek bij de bestuursrechter om een bestuursorgaan tot schadevergoeding te veroordelen, aan geen andere beperkingen is onderworpen dan dat de gestelde schadeoorzaak onder het bereik van artikel 8:88, eerste lid, van de Awb valt en dat de gevraagde vergoeding beperkt is tot ten hoogste € 25.000,00. De Afdeling concludeert dan ook dat zij bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek van Interbest voor zover het Tracébesluit daarin als oorzaak van de schade is gesteld.

Anders dan de minister heeft betoogd, is voor het aannemen van deze bevoegdheid niet tevens vereist dat reeds vast staat dat deze gestelde schadeoorzaak als onrechtmatig

moet worden aangemerkt. De vraag of de door verzoeker gestelde schadeoorzaak jegens verzoeker als onrechtmatig moet worden aangemerkt, komt aan de orde bij de inhoudelijke beoordeling van het verzoek en aan die beoordeling kan pas worden toegekomen, indien de bestuursrechter bevoegd is om van het verzoek kennis te nemen en het verzoek ontvankelijk is. Indien geoordeeld wordt dat de gestelde schadeoorzaak niet als onrechtmatig jegens de verzoeker kan worden aangemerkt, leidt dat tot afwijzing van het verzoek.

[ECLI:NL:RVS:2017:2081](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-07-2017 (publ. 02-08-2017), BRE 16/442 WABOM en 16/724 WABOM ([ECLI:NL:RBZWB:2017:4208](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 13-07-2017 (publ. 03-08-2017), BRE 16/4924 GEMWT en BRE 17/711 GEMWT ([ECLI:NL:RBZWB:2017:4199](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Overig omgevingsrecht

JnB2017, 681

MK ABRS, 02-08-2017, 201607369/1/R6

minister van Infrastructuur en Milieu.

Awb

Tracéwet

Richtlijn 2008/50/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2008 betreffende de luchtkwaliteit en schonere lucht voor Europa (PB 2008 L 152)

Wet milieubeheer

Regeling beoordeling luchtkwaliteit

Regeling geluid milieubeheer

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

Besluit algemene regels ruimtelijke ordening

TRACÉBESLUIT. Instandlating van het tracébesluit "A16 Rotterdam". De minister heeft in redelijkheid voor de aanleg van een nieuwe rijksweg tussen de A13 en de A16 bij Rotterdam kunnen kiezen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2087](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 682

MK CRvB, 19-07-2017, (publ. 27-07-2017), 17/2607 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW

Dagloonbesluit 4 lid 1

WW. DAGLOON. Juiste toepassing van artikel 4 lid 1 Dagloonbesluit.

Raad: Alleen in geschil is nog de vraag of het Uvw het loon over week 44 van 2015 had moeten meenemen bij de dagloonberekening. Het Uvw heeft een juiste toepassing gegeven aan artikel 4, eerste lid, van het Dagloonbesluit en gaat ervan uit dat appellant het loon heeft genoten in het aangiftetijdvak waarover de werkgever van dat loon opgave heeft gedaan. Deze toepassing is overeenkomstig de bedoeling van de besluitgever. In de nota van toelichting bij artikel 4, eerste lid, van het Dagloonbesluit werknemersverzekeringen, zoals dat gold met ingang van 1 juni 2013 (Stb. 2013, 185, blz. 26) wordt herhaald wat ook al uit de tekst van de hiervoor behandelde bepalingen blijkt, namelijk dat het dagloon gebaseerd wordt op het loon dat de werknemer heeft genoten in de aangiftetijdvakken, gelegen in de referteperiode en dat de opgave van de werkgever aan de Belastingdienst bepalend is voor de toerekening van loon aan een bepaald aangiftetijdvak. Dit wordt ook nog eens bevestigd door de antwoorden van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid van 3 mei 2017 op vragen van een kamerlid over de uitspraak van de Raad van 26 augustus 2011, [ECLI:NL:CRVB:2011:BR5888](#). Deze uitspraak gaat over een WW-uitkering die wordt uitbetaald na de referteperiode, maar betrekking heeft op een periode in de referteperiode. De minister heeft geantwoord dat er geen sprake is van een onbedoeld effect, dat er in het Dagloonbesluit bewust voor is gekozen dat het Uvw gebruik kan maken van het loon of de uitkering die in de polisadministratie is opgenomen en dat het niet wenselijk is om het Dagloonbesluit zo aan te passen dat het volledige inkomen tijdens de referteperiode wordt meegenomen ongeacht het moment van uitbetaling. Omdat niet is gebleken dat er sprake is van een situatie als bedoeld in de Beleidsregel waarnaar appellant heeft verwezen, was er geen aanleiding om toepassing te geven aan die Beleidsregel en heeft het Uvw het loon van week 44 ook om die reden op goede gronden niet bij de dagloonberekening betrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2561](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 683

MK CRvB, 11-07-2017 (publ. 24-07-2017), 16/5028 PW

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. COMMERCIËLE RELATIE.

AANVERWANT IN DE EERSTE GRAAD. De wettelijke uitzondering als bedoeld in artikel 22a lid 4, aanhef en onder b is in het geval van appellante niet van toepassing, omdat de verhuurder (ex-echtgenoot/partner van dochter) een aanverwant is in de eerste graad. Dit betekent dat de kostendelersnorm op appellante van toepassing is, zelfs als tussen partijen een commerciële huurovereenkomst is overeengekomen. Voor een afwijking als door appellante beoogd, biedt artikel 22a van de PW geen ruimte.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2502](https://ecli.nl/crvb/2017/2502)

JnB2017, 684

Rechtbank Gelderland, 26-07-2017, 17/666

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rheden te De Steeg, verweerder.

PW 31, 34

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. Niet in geschil is dat de bedragen die door de ex-echtgenoot van eiseres periodiek op de spaarrekeningen van de kinderen werden gestort geen alimentatie waren, c.q. niet dienden voor het levensonderhoud van eiseres en/of haar kinderen. Deze bedragen dienden dan ook in mindering te worden gebracht op het vrij te laten vermogen (als bedoeld in artikel 31, eerste lid, PW juncto artikel 34, eerste lid, PW). De rechtbank heeft geen reden om aan te nemen dat eiseres aldus op enig moment in de betrokken periode de voor haar geldende vermogensgrens heeft overschreden. Verweerder heeft derhalve ten onrechte de bedragen die in de betrokken periode zijn gestort op de bankrekening van haar kinderen gekort op de uitkering van eiseres.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:3956](https://ecli.nl/rbgel/2017/3956)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2017, 685

MK CRvB, 26-07-2017, 14/6985 AWBZ

CZ Zorgkantoor B.V..

Regeling subsidies AWBZ (Rsa) 2.6.4 lid 1 aanhef en onder m

AWBZ. PGB. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het Zorgkantoor gehouden was de verlening van de pgb's te weigeren. Uit de budgetplannen en

de weergave van de Bewuste Keuze Gesprekken komt naar voren dat appellanten zich niet hebben georiënteerd. Het enkel noemen van de naam van een zorgaanbieder is onvoldoende voor de in artikel 2.6.4, eerste lid, aanhef en onder m, van de Rsa genoemde oriëntatie. De verwijzing naar de bijlage "Toegangscriteria voor de Vergoedingsregeling Persoonlijke Zorg", die betrekking heeft op andere regelgeving, maakt dit niet anders.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2610](https://ecli.nl/crvb/2017/2610)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 686

MK CRvB, 19-07-2017 (publ. 02-08-2017), 16/763 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

WMO 2015 2.1.3 lid 1, 2.3.5 lid 3

Verordening maatschappelijke ondersteuning Den Haag 2015 (Verordening) 3.1, 3.5

WMO 2015. COLLECTIEF VERVOER. MAATWERKVOORZIENING. Geen aanleiding om nader onderzoek te doen naar de beperkingen van appellante.

Raad: Evenals het collectief vervoer in [woonplaats] onder de Wmo kon worden aangemerkt als een individuele voorziening (vergelijk de uitspraak van 28 oktober 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BK3321](https://ecli.nl/crvb/2009/BK3321)) kan deze vorm van vervoer onder de Wmo 2015 worden aangemerkt als een maatwerkvoorziening als bedoeld in artikel 2.3.5, derde lid, van de Wmo 2015. Ook onder de Wmo 2015 geldt immers dat een op het individu gericht onderzoek nodig is om vast te stellen dat de betrokkene niet of onvoldoende gebruik kan maken van het openbaar vervoer en dat hij daarom voor zijn zelfredzaamheid of participatie op een maatwerkvoorziening is aangewezen.

Niet in geschil is dat appellante beperkingen ondervindt waardoor het voor haar niet mogelijk is om zich met het openbaar vervoer te verplaatsen. Het geschil spitst zich toe op de vraag of met de Taxibus een passende bijdrage wordt geleverd aan het realiseren van een situatie waarin appellante in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid of participatie en zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven. Is dat het geval dan komt appellante op grond van artikel 3.5, tweede lid, van de Verordening niet in aanmerking voor een andere individuele (lees: maatwerk)voorziening.

Ook in hoger beroep slaagt de beroepsgrond dat het college in strijd met artikel 2.3.2, vierde lid, van de Wmo 2015 onvoldoende onderzoek naar de beperkingen van appellante heeft gedaan, niet. Naar aanleiding van de aanvraag heeft het college contact met appellante opgenomen. Daarbij heeft appellante toegelicht dat zij in aanmerking wil komen voor een kilometervergoeding voor vervoer van en naar het ziekenhuis. Zij kan gebruiken maken van de Taxibus, maar de echtgenoot wil liever met de auto rijden omdat zij anders nooit op tijd zijn. Gelet op deze toelichting bestond er geen aanleiding om nader onderzoek te doen naar de beperkingen van appellante.

[ECLI:NL:CRVB:2017:2649](https://ecli.nl/crvb/2017/2649)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Remigratiewet

JnB2017, 687

MK ABRS, 02-08-2017, 201608729/1/V6

de raad van bestuur van de Sociale Verzekeringsbank.

EVRM 8

IVRK 3, 7 lid 1, 10

REMIGRATIE. Afwijzing remigratie-voorzieningen niet in strijd met artikel 8 EVRM en het IVRK.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraken van 14 mei 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1729](#) en 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:105](#)) beoogt artikel 8 van het EVRM niet alleen de staten tot onthouding van inmenging te dwingen, maar kan het onder omstandigheden ook aan het recht inherente, positieve verplichtingen meebrengen die noodzakelijk zijn voor een effectieve waarborg van het recht op familie- en gezinsleven. Gelet op de beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 3 mei 2001, Domenech Pardo tegen Spanje, [ECLI:CE:ECHR:2001:0503DEC005599600](#), kan niet worden uitgesloten dat, hoewel het EVRM als zodanig niet een recht op uitkering waarborgt, in bepaalde omstandigheden de weigering om een sociale uitkering toe te kennen problemen kan opleveren uit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM, bijvoorbeeld indien ten gevolge van die weigering de normale ontwikkeling van het familie- en gezinsleven van de minderjarige onmogelijk wordt gemaakt. [...]

De doelstelling van de Remigratiewet is op zichzelf legitiem. Gelet op de uitgangspunten van de Remigratiewet en het kabinetsbeleid, is het leeftijdsvereiste een geschikt middel om de hiervoor vermelde doelstelling te bereiken en is sprake van een redelijke mate van evenredigheid tussen het middel en deze doelstelling. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn gezin in een zodanige situatie verkeert dat de weigering van voorzieningen krachtens de Remigratiewet de normale ontwikkeling van het familieleven van de minderjarige kinderen onmogelijk maakt. Hij heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij door de afwijzing van zijn aanvraag om remigratievoorzieningen geen familieleven in Marokko kan uitoefenen. Ook heeft hij geen bijzondere omstandigheden aangevoerd waaruit zou blijken dat de balans tussen zijn belangen en die van de Nederlandse maatschappij verstoord zou zijn. Gelet hierop heeft de raad van bestuur een fair balance getroffen en is geen sprake van een tekortschieten in een positieve verplichting die zou nopen tot buiten toepassing lating van artikel 2b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Remigratiewet. Gelet op het vorenstaande faalt het betoog dat de raad van bestuur in strijd handelt met de artikelen 3, 7, eerste lid en 10 van het IVRK, evenzeer, nu deze bepalingen niet verder strekken dan artikel 8 van het EVRM.

[ECLI:NL:RVS:2017:2100](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 688

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 07-07-2017 (publ. 01-08-2017),
NL 17.2972 (beroep), NL 17.2973 (voorlopige voorziening)**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2013/32/EU 16

ASIEL. Samenwerkingsverplichting. Voor zover verweerder in dit geval een deel van de door hem geconstateerde tegenstrijdigheden en inconsistenties niet aan eiser heeft voorgehouden in het gehoor, is de rechtbank van oordeel dat eiser daardoor niet is benadeeld.

De rechtbank stelt vast dat verweerder in het gehoor aan eiser een aantal tegenstrijdigheden in zijn verklaringen heeft voorgehouden, en ook een aantal tegenstrijdigheden voor het eerst in het voornemen tot afwijzing van de asielaanvraag heeft tegengeworpen. Het uitgangspunt van de samenwerkingsverplichting, zoals die volgt uit de Procedurerichtlijn, is dat de vreemdeling in beginsel in het asielgehoor moet worden geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en inconsistenties die verweerder constateert in de verklaringen van eiser, omdat dat de fase is waarin verweerder de feiten vaststelt in samenwerking met de vreemdeling en de vreemdeling de gelegenheid heeft om een nadere uitleg te geven. Voor zover verweerder in dit geval een deel van de door hem geconstateerde tegenstrijdigheden en inconsistenties niet aan eiser heeft voorgehouden in het gehoor, is de rechtbank van oordeel dat eiser daardoor niet is benadeeld. Verweerder heeft eiser in het voornemen alsnog met alle door hem geconstateerde tegenstrijdigheden geconfronteerd, waarna eiser de gelegenheid heeft gehad om in de zienswijze daarop te reageren, van welke gelegenheid eiser ook gebruik heeft gemaakt. Verweerder heeft vervolgens die reactie van eiser in zijn beoordeling in het bestreden besluit betrokken. Eiser heeft niet gemotiveerd toegelicht dat het geven van een zienswijze in dit geval niet volstond en dat hij bij aanvullend gehoor in de gelegenheid had moeten worden gesteld uitleg te geven over de door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden en inconsistenties in zijn verklaringen. Integendeel, eiser heeft ter zitting desgevraagd gesteld dat hij in een gehoor in reactie op de door verweerder geconstateerde tegenstrijdigheden hetzelfde naar voren zou hebben gebracht als hij thans in de zienswijze reeds heeft gedaan.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:8482](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Uitzetting

JnB2017, 689

Rechtbank Den Haag, 18-07-2017 (publ. 01-08-2017), AWB 17/7748

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 64

UITZETTING. Artikel 64 Vw 2000. Nationaliteit toerekenbaar niet aangetoond. Bij twijfel tussen Eritrese en Ethiopische nationaliteit vraagt verweerder het BMA geen informatie over behandelmogelijkheden.

Het BMA komt niet toe aan de onder A3/7 onder 2b van de Vc 2000 beschreven beoordeling, omdat het land van herkomst niet kan worden vastgesteld nu de nationaliteit van moeder onduidelijk is gebleven. De IND vraagt het BMA geen informatie over behandelmogelijkheden in het land van herkomst als de vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit onvoldoende aantoot. In dat geval is niet duidelijk in welk land naar behandelmogelijkheden moet worden gezocht en wordt uitgegaan van het bestaan ervan (zie A3/7.1.2. van de Vc 2000). Dat verweerder twijfelt tussen de landen Ethiopië en Eritrea maakt niet dat hij gehouden is het onderzoek in beide landen uit te voeren. Verweerder heeft ter zitting herhaald dat, indien het land van herkomst bekend raakt, de uitzetting geen doorgang zal vinden als bij nader onderzoek blijkt dat de noodzakelijke medische zorg niet voorhanden is in dat land van herkomst. Bij deze stand van zaken is de rechtbank van oordeel dat verweerder niet gehouden is thans een onderzoek in beide landen uit te voeren. De beroepsgrond faalt.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:8274](https://ecli.nl/RBDHA:2017:8274)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 690

MK ABRS, 31-07-2017, 201701958/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:6

PROCESRECHT. Geen procesbelang bij ondertekening vertrekverklaring. Dat onderhavige procedure een reguliere procedure is maakt dat niet anders.

Daargelaten de vraag of instemming dat de lopende verblijfsrechtelijke procedures worden ingetrokken niet betekent dat die procedures daarmee zijn ingetrokken, betekent instemming in beginsel wel dat de vreemdeling geen belang heeft bij de beoordeling van haar beroep (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 24 november 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3715](https://ecli.nl/RVS:2015:3715)). De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij de vertrekverklaring niet vrijwillig of zonder kennis van de inhoud heeft ondertekend. In de vertrekverklaring staat dat de vreemdeling vrijwillig vertrekt en dat zij haar aanvraag voor vertrek met assistentie van de IOM niet op oneigenlijke gronden heeft ingediend. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 25 oktober 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2930](https://ecli.nl/RVS:2016:2930)) laat de ondertekening van de vertrekverklaring geen ruimte voor het aanvaarden van een tegenovergesteld standpunt over deze verklaring na vertrek naar het land van herkomst.

Dat onderhavige procedure een reguliere procedure is en geen asielrechtelijke, zoals de rechtbank van belang heeft geacht, maakt dat niet anders, nu de door de vreemdeling ondertekende vertrekverklaring dit onderscheid niet maakt. Voorts is het door de rechtbank benoemde verschil dat alleen bij asielrechtelijke procedures de vreemdeling bij vertrek naar zijn land van herkomst ervan blijk geeft dat hij geen prijs meer stelt op bescherming, niet relevant, nu in voormelde uitspraken van 24 november 2015 en 25 oktober 2016 niet is geoordeeld dat het vertrek op zichzelf maakt dat de vreemdeling geen belang heeft bij beoordeling van zijn beroep, maar de ondertekende vertrekverklaring. De staatssecretaris klaagt dan ook terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de vreemdeling belang heeft bij de beoordeling van haar beroep.

[ECLI:NL:RVS:2017:2058](#)

[Naar inhoudsopgave](#)